Ülejäänud teradest, mida kakaduud ei jõudnud üles korjata ega ära süüa, sirgusid pikad maisikõrred ja nende otsa kasvasid suured pead teradega. Maiad valged linnud tulevad uuesti põllule ja nokivad viljapeadest terad nobedasti välja; põllumehele jäävad ainult närtsinud lehed ja tühjad maisipead järele.

Talumees ei jõua seda lõpuks enam ära kannatada; ta otsustab kutsumata külalistele kätte tasuda ja nad minema kihutada. Öösi ehitab ta maisipõllu ääre metsatukka onni, katab selle roheliste okstega, võtab püssi, püssirohu, haavlid kaasa ja poeb siis ise onni peitu. Järgmisel hommikul lendab kakaduukari uuesti põllule, et maitsvat hommikueinet võtta. Järsku kostavad aga onnist püssipaugud — üks kärts teise järele, — ja hulk kakaduid jääb surnult põllule maha.

Mahalastud linnud viib talumees koju ja laseb nendest naisel maitsva supi keeta.

Mees ei lepi ainult sellega: kakaduud peavad talle veel suurema kahjutasu maksma. Ta läheb uuesti metsa, ronib kõrgete puude otsa, kus ta kakaduude pesi näeb olevat, ja varastab puuõõnsustest väikesed kakaduu pojad ära. Kodus toidab ta neid pehmeks keedetud teradega, kasvatab suureks ja müüb nad siis laevameestele ära.

Laevamehed veavad nad üle terve maailma laiali. Rikkad inimesed ostavad neid endile, panevad nad ilusatesse vaskpuuridesse ja õpetavad neid oma laste rõõmuks ja lõbustuseks „tere“, „jumalaga“ ja kõiksugu teisi sõnu rääkima.